

Mondd, hogy nem bolondultam meg

PRÓZA - LXII. évfolyam, 1. szám, 2018. január 5.

(1.) Fülledt június volt, csütörtök délelőtt. A kanapén hevertem, nyomkodtam a telefonom, és hallgattam a ventilátor zúgását. Csöngettek. Olyan a csengőnk, mint egy sziréna. Először nem nyitottam ajtót. De nem tágított. Az ajtóban az alsó szomszéd volt. Látásból ismertem, néha szoktunk találkozni a lépcsőházban: ősz hajú negyvenes, pókhálókék szemű férfi. Pár évvel idősebb, mint én. Kinézetre akár a Tankcsapdában is játszhatna: vastag láncos pénztárca, tetoválások, katonai sapka, Vans cipő.

- Nem tóled jön a gitározás? - kérdezte.

- Mármint? - kérdeztem meglepve.

A lakásban síri csönd.

- Folyton gitározást hallok valahonnan, évek óta, valahonnan, nem tudom, honnan. Most nem - nevetett fel idegesen -, most csönd van. Már mindenhova becsöngettem, mindenkit megkérdeztem, ugye innen jön, csak ez a lakás maradt. Mondd, hogy nem bolondultam meg.